

ПОКОЙНИ ПИСАТЕЛИ

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ?

Зименъ денъ

Христо Смирненски

Роденъ е презъ 1898 г. въ гр. Кукушъ, Македония, а починалъ отъ туберкулоза презъ 1923 г. въ единъ санаториумъ край София. Отъ начало е писалъ хумористични стихове съ псевдонима Ведбалъ. Въ 1922 г. е излязла книгата му стихове „Да бжде день“, а по-късно „Зимни вечери“. Първитъ му работи сж печатани въ хумор. вестникъ „Кво да е“. Преди нѣколко години книгоиздат. „Хемусъ“ издаде въ 3 тома пълно събрание съчиненията на Смирненски.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде изненаданъ съ единъ хубавъ подарѣкъ.

Печатница „Братство“ — София

— Тиражътъ на английския вестникъ „Дейли Експресъ“ е прехвърлилъ 2,400,000 и се явява най-голѣмъ въ свѣта вестникъ.

„Дейли Хералдъ“ има два милиона тиражъ, „Дейли Мейлъ“ — 1,600,000. „Нюсъ Кроникълъ“ — 1,300,000.

— Известниятъ английски изследователъ Ижафери Хетъ е прекаралъ известно време всрѣдъ едно негърско племе въ Африка. Изследователятъ билъ придруженъ отъ жена си и поискалъ подслонъ. Негритѣ му построили кокетна кжщичка само за половинъ часъ.

— Птеродактили се наричали онѣзи измрѣли и изчезнали отдавна животни, които по устройството си приличали на птици, но били въ близко родство съ влѣчугитѣ. Птеродактилитѣ имали човка съ жби и летѣли съ хвъркателни ципи. Разперенитѣ имъ крила достигали до 7 м. дължина.

БАРАБАНСКИ СЪВЕТИ

— Срещнешъ ли старица, притечи ѝ се на помощъ.

Денътъ е тихъ, прекрасенъ, чистъ и свѣтълъ!

Потоци слънчеви струятъ! . . .
Криле разтворилъ юженъ вѣтръ,
повѣва леко надъ снѣгътъ.
И съ устни топли го цѣлува,
запѣватъ снѣжнитѣ води! . . .
А семенцата сънь сѣнуватъ,
на топло въ земнитѣ гърди.
И въ сѣнътъ си дочуватъ пѣсень,
капчукътъ тихо имъ реди —
ще мине зимата студена,
ще дойдатъ слънчевитѣ дни;
Тогава гоститѣ крилати
ще долетятъ при мене пакъ
И стрѣхата сега унила
отново ще развеселятъ!
Денътъ е слънчевъ, тихъ и ясенъ,
капчукътъ тихичко реди! . . .
И сякашъ пѣе чудна пѣсень
за пролѣтнитѣ топли дни!

Боянъ Балабановъ

Нѣщо за Народния

Народния театръ е построенъ отъ държавата по плановѣтъ на германския арх. Дюлферъ. Откритъ е на 17 мартъ 1929 г. съ пиесата „Зидари“ отъ П. Ю. Тодоровъ и „Цвѣта“ отъ маестро Атанасовъ. Залата побира 1165

В. Я. Свѣтловъ
ЖЪЛАТА ТРЕСКА

Романъ за деца и юноши. Преведе Йосифъ Сжбевъ

(2)

— Утре ще останемъ двама, — каза тихо французинътъ.

— Така ли мислишъ?

Той повдигна рамене.

— А ти? — Не?

— Какво е това?

— Ясно: жълта треска.

— Отъ комаръ.

— Естествено. Не отъ мене, разбира се.

Разговаряхме на страна. Белгиецътъ, съ мжтенъ погледъ, седѣше на пята, както го бѣхме прислонили до скалата. Едва ли съзнаваше той нѣщо. Лицето му бѣше бледо и около очитѣ му имаше сини кржгове. Той ту треперѣше, ту се стараеше да се освободи отъ рубашката, подъ която му бѣше безумно задушно.

— Проклетъ край, — рѣмжеше французинътъ. — Нѣма ни едно муле, ни конъ. Какъ мислишъ, дали има стая въ хотела?

— Не зная.

— Знамъ, че не знаешъ! Но какъ мислишъ?

— Може би ще се намѣри, — казахъ азъ, за да се отървя.

II

Въ хотела нѣмаше стая. Обещаха за вечерята. Ние положихме болния върху сухитѣ листа подъ навеса, предназначенъ за мулетата. Бѣше му много лошо. Трѣбваше да се изпрати за докторъ. Но това бѣше по-лесно да се помисли, отколкото да се направи. Обаче, трѣбваше да стане. Французинътъ се отправи къмъ другия край на платото за нашитѣ работници, които живѣеха въ дървената казарма до нашата кантора. Той намѣри тамъ трима и ги прати въ града.

Азъ останахъ при болния белгиецъ. Той бѣше здравъ, младъ, жизнерадостенъ и едва ли не атлетъ. Обладваше прекрасенъ апетитъ, великолепенъ сънь, неуморимостъ при ходене и работа. Здраво пиеше отвратителната мѣстна ракия. И сега кжде се дѣна

неговото здраве и що за вълшебна превръщане се случи съ него. Лицето му отслабна и горѣше съ ярка червенина. Треска раздрусваше могъщото тѣло. Той ме гледаше втренчено, съ остъкленъ и горящъ погледъ, но едва ли виждаше. Очитѣ му бѣха налѣти съ кръвъ. Понѣкога се хваша за главата и пояса и стенѣше. Изглежда, болката въ главата и гърба бѣше непоносима. Повръщането продължаваше. Той се мѣташе, превръщаше се върху сухитѣ листа, като бѣсенъ. Азъ му давахъ биволско млѣко, което той пиеше жадно.

Настъпи вечерята. Къмъ мене се присѣдини и французина, очевидно, забавилъ се до тогава, за да не изпълнява по-дълго време обязаността на болногледачка. Той не пѣеше вече и, въобще, бѣше мраченъ. Обичаше своята работа, разчитайки да спечели съ нея капитали и да се махне най-после отъ тази „подла“ страна въ обожавания отъ него Парижъ, отдавна напуснатъ, въ днитѣ на ранната младостъ, забравенъ въ подробноститѣ.

— Е, какво? — ме попита той мрачно.

— Лошо, — отговорихъ тихо. —